

 HARLEQUIN®

PULMAKINK

SANDRA STEFFEN

Emilia

Sandra Steffen
THE WEDDING GIFT
2010

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

© 2010 by Sandra E. Steffen
© 2013 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

M01252013
ISBN 978-9949-25-326-5

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Armas lugeja!

Teile seda kirja kirjutades hakkasin mõtlema kirjadest, just tavalistest kirjadest, mitte meilidest või tekstisõnumitest. Niisugustest kirjadest, mida meie vanaemad kirjutasid vanaisadele, emad tütardele ja vanad ülikooliaegsed toakaaslased üksteisele. Need kirjad olid tundeküllased ja liigutavad, neid oodati, nauditi ja peeti kalliks.

Need kirjad olid südamest tulevad ja südamesse minevad kingitused. Mu värskel raamatul „Pulmakink“ on nende vanamoodsate kirjadega midagi ühist, sest see lugu on minu südamest tulev kingitus teile.

Mul on nii hea meel osaleda sel kuul Sihouette'i abiellumislugude sarjas, sest meie noorim ja vanim poeg abiellusid hiljuti üheksakuulise vahega. Nüüd on kõik meie neli poega abielus, igast laulatusest on jäänud südantliigutav mälestus ning iga minia on suurepäraseks täienduseks meie perele. Ka beebid on tulekul, oh aeg, missugune õnn see on! Ma luban, et ei hakka nende pilte teile näitama, kuid ärge üllatuge, kui minu tulevastes raamatutes on juttu ka imikutest.

Aga esmalt on tähtsaim hoopis midagi muud: nimelt ma loodan, et „Pulmakink“ teile meeldib; ei, ma loodan, et te naudite seda. Puudutagu selle raamatu lugemine teie südant nii, nagu selle kirjutamine puudutas minu oma.

Järgmise korrani,
alati teie *Sandra*

*Vastsetele abielupaaridele
Gregile ja Maggie'le
ning
Mike'ile ja Amberile*

Tänuavaldus

Eriline tänu Barb DePue'le, kes jagas minuga uskumatult üksikasjalist teavet ja unustamatuid kirjeldusi oma abikaasa Bruce'i südamesiirdamisest. Internet on küll vahva, kuid miski pole võrreldav pika jutuajamisega vana sõbraga.

Esimene peatükk

Madeline Sullivan väljus kahaneva kuuvalguse paistel kikivarvul oma katusekorterist. Ta hiilis kaks trepikäiku allapoole üle põrandalaudade, mis olid nii vanad, et kriikusid tavaliselt isegi tolmurullide raskuse all, ent ta ei äratanud ühtegi võõrastemaja küllastajat. Madeline'i auto käivitus esimesel katsel ja ta ei näinud ühegi vastutuleva auto esitulesid, enne kui oli jõudnud esimese puuvilja-aiani linnast läänes. Sealt sõitis ta jõest põhja poole, siis läände ja uuesti pikemalt põhja suunas kuni Michigani järveni.

Ilm oli soodne ja liiklus mõõdukas. Isegi läbikäiku keelav luitunud silt, mis tähistas seda kitsast teed, mida Madeline otsis, hakkas talle peaaegu kohe silma.

See oli peaaegu liiga lihtne.

Tore, et see oli lihtne. Suurepärane. Tõepoolest.

Madeline'il polnud vaja saateks kauget kõueköma või julgustuseks vikerkaart. Tal oli vaja oodata künka otsas Järvekalda rahvuspargi Magava Karu luidete lähedal.

Vähemalt ta lootis, et see oli nii.

Kitsale teele keerates lõi ta süda kiiremini, kuid see oli vaid tema arvamus, mis arglikult pead tõstis. Madeline hoidis mõlema käega autoroolist tugevamini kinni ja sõitis piki käänulist rada künka tippu, kust avanes vaade

laiuvatele liivaluidetele, mille järgi järvekallas oli nime saanud. Luidete taga kadusid Michigani järve lainetavad veed tihedasse pilveseina. Taevas oli olnud sünkjalt hall terve nädala, see oluks kõrvetavas suvekuumuses tere- tulnud vaatepilt, kuid niisugusel varakevadisel hommi- kul olid pilved häiriv rünnak lubatud ilusa ilma vastu.

Madeline ei otsinud lubadusi. Ta otsis meest nimega Riley Merrick.

Vuranud peatumiseks paika, kus luidetel kasvav karmist talvest habras taimestik varjas suurema osa tema autost, toe- tus Madeline istmele ja ootas. Kui tema allikad olid täpsed, siis oli Merrick arhitekt, kes juhendas ekstravagantse puhke- maja ehitust neljasaja meetri kaugusel. Mehest polnud siiski märkigi. Madeline vaatas mitu minutit ringi, enne kui haa- ras mobiiltelefoni, andmaks koju jäänud parimale sõbrale teada, et ta oli turvaliselt kohale jõudnud.

Summer Matthews hakkas nagu tavaliselt kohe rääkima, kui telefoni kõrva juurde pani. „Sa ei helista vastuvõtja kulul, seega eeldan, et sind pole vahistatud Riley Merricki jälitamise eest. Mitte veel.“

„Summer, enamik inimesi alustab vestlust tervitusega. Pealegi ma ei jälita teda.“

„Ma eeldan, et sa ei piilu teda praegu ka läbi binokli.“

Madeline pomises midagi ebamäära ja kandis hoolt, et binokkel vastu telefoni ei kõlksuks. Ta oli kohutav valetaja, kuid isegi kui ta oleks selles osav olnud, poleks ta Summerile valetanud.

„Kui sa oleksid viis minutit varem helistanud,“ lausus Summer, „oleksid su vennad ka saanud vestluses osaleda.“

Summer oli Orchard Hillis asuva Old Stone'i võõraste-maja omanik. Kunagi oli seal raudteejaam, kus rongid tihti peatusid, nüüd oli vana hoone menukas kodumaju-tust pakkuv võõrastemaja. See asus künkal, millelt ava-nes ida suunas vaade väikesele Orchard Hilli linnakesele ja jõe-le ning põhjas ja läänes ümbritsevatele õunaaeda-tele. Alaliselt sealsamas elav võõrastemajapidaja Sum-mer oli kõigile tuttavatele teada kui saladuste hoidja. Madeline'i jaoks oli ta ka parim sõber, kes tal eales oli olnud.

„Kas poisid tulid võõrastemajja?“ küsis Madeline.

„Pärast lõunat. Kõik kolm. Kõik korraga,“ lausus Sum-mer lõbusalt.

Taevake! Kõik kolm Sullivani poissi korraga mõjus suuremale osale inimestest pelutavalt. Madeline tundis süümepiina. Ta soovis, et oleks saanud tegutseda salatse-mata, ent kui ta vennad oleksid teadnud, mis tal täna plaa-nis oli, oleksid nad üritanud teda peatada või, mis veel hullem, oleksid end talle kaasa pressinud. Olgu jumal neile armuline, kuid nad suruksid ta murumadalaks, kui ta laseks.

„Mida sa neile ütlesid?“ päris Madeline.

„Esmalt tuletasin neile meelde, et sa oled täiskasvanud naine. Marshile mõjus see kõige rängemalt. Sa oleksid

pidanud nägema tema näoilmet, kui teatasin uudise, et sa oled kahekümne viie aastane. Ma teatasin Reedile, et see, et sa otsid tõendeid, et Riley Merrick on elus ja terve, ei ole mõttetu, ning võtsin Noah'lt lubaduse, et ta ei järgne sulle ei maad, taevast ega merd mööda. Mul polnud südant öelda kellelegi neist, et andsin sulle nõu läheneda esimesele toredale mehele, kes sulle silma hakkab.“

See oli nii kentsakas nõuanne, et Madeline muigas tahtmatult. „Minu ees laiub ehitusplats, Summer. Nii et mõtle järele, mida mulle soovivad.“

Kõigist armsatest inimestest mõistis Summer Madeline'i kõige paremini. Ta oleks hea meelega aidanud Madeline'il jätta selja taha vana elu, sirutada tiibu ja alustada otsast seal, kus keegi teda ei tundnud, nii nagu Summer oli teinud. Kuid Madeline ei olnud niisugune nagu Summer. Marsh, Reed ja Noah polnud teinud midagi valesti, nad üksnes armastasid oma nooremat õde ja võib-olla olid pingutanud liiga kõvasti, et asendada vanemaid pärast nende surma, kui õde oli kaheteistkümneaastane.

Madeline teadis, kui väga kõik tema pärast muretseksid, kuid ei sõbrad, pere ega kaastöötajad saanud parandada seda, mis tema elus halvasti oli. Ainus inimene, kes sai asju parandada, oli Madeline ise.

Ja võib-olla Riley Merrick.

„Kas sa juba nägid teda?“